

● ÚVODNÍK

JEŽÍŠŮV ŽIVOT A MY

A on jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?“ I sestoupil s nimi, přišel do Nazaretu a byl jim poddán. A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i lidí.

Lukáš 2, 49–52

Ježíš Kristus je příkladem i měřítkem našeho života. Když byl na této zemi, byl současně plně Bůh i člověk. Přestože tato skutečnost přesahuje naše chápání a nelze Pána Ježíše nějak „rozdělit“, rád bych se dnes zaměřil na lidskou stránku Pána Ježíše Krista, v které nám může být příkladem. Jaký byl člověk, že si ho Otec použil?

V jediném příběhu z jeho dospívání čteme příběh o jeho návštěvě Jeruzaléma spolu se svými rodiči, když mu bylo 12 let. Zatímco rodiče z Jeruzaléma odešli, On zůstal v chrámě a diskutoval s učiteli zákona. Když ho rodiče našli, vysvětloval důvod, proč v chrámu zůstal. Použil slovo, které je na dalších šesti místech u Lukáše a na třech místech u Jana a do češtiny ho překládáme slovem: **musím**. Ježíšův život předně neřídily okolnosti, potřeby nebo touhy. Jeho život řídily priority. On něco nemusel, protože na tom byl závislý, ale protože ho řídily Jeho hodnoty. A jednou z jeho hlavních hodnot bylo být se svým Otcem a věnovat se tomu, čemu se věnuje Otec. Ježíš neměl svůj život rozdělen na věci světské a duchovní. On po celý svůj život hledal věci svého Otce. V době sabatu, když navštěvoval synagogy, během běžného každodenního života i na různých oslavách jako byla třeba svatba v Káni. Stejně jako on musel být s Otcem, potřebujeme i my udělat z chození s Bohem základní prioritu svého života.

V další části textu se dozvídáme některé detaily z Ježíšova života. Čteme o tom, že byl poddán svým fyzickým rodičům. I na jiných místech Písma se dočítáme, že Pán Ježíš ctil autoritu, přestože s nimi někdy nesouhlasil a dokonce konfrontoval jejich chybné jednání. Není možné být poddán Bohu a nerepektovat žádné lidské autority. Nezávislost

vede mimo jiné k neproduktivnímu životu pro Boží království.

Pán Ježíš také prospíval v moudrosti a tělesném růstu. Toto konstatování má více aspektů a určitě souvisí s jeho dospíváním.

**Boží slovo říká,
že žijeme
i umíráme Pánu.
Měli bychom ho
reprezentovat
v každý okamžik
svého života.**

Můžeme ho ale myslím zobecnit a shrnout slovem rozvoj. Neustrnul v nějakém stavu, ale rostl v různých oblastech. K tomu samému jsme povoláni my. Musíme se vypořádat s hrozbou toho, že v některé fázi svého života se zastavíme a dále nerosteme. Může se to stát v našem profesním rozvoji, v našich vztazích i v duchovní oblasti. Bůh stvořil život k rozvoji a růstu. Ježíš

nám v tomto trvalém růstu byl příkladem až do konce svého pozemského života.

Na závěr se dočítáme, že Pán Ježíš měl přízeň i u lidí. V podstatě by se dalo říct, že měl dobrou pověst. To neznamenal, že neměl nepřátele a že s každým dobře vyšel. Obecně byl ale mezi lidmi, kteří ho znali, oblíben. To dávalo možnost, aby šířil zvěst Božího království. I pro naši službu je důležité, jakou pověst máme. Jeden z požadavků na starší církve je také dobrá pověst mezi těmi, kteří žijí mimo církve. Boží slovo říká, že žijeme i umíráme Pánu. Měli bychom ho reprezentovat v každý okamžik svého života. Této reprezentace nedosáhneme svojí snahou o dobrou image nebo jakýmkoli výkonem včetně zákonického způsobu života, ale vydaným životem Bohu. Boží život se na nás potom projevuje a naše okolí to registruje.

Toto je jen několik příkladů z Ježíšova života. Když čteme evangelia, dočteme se jich mnohem víc. Přeji sobě i vám, aby se v novém školním roce na našich životech zrcadlil Ježíšův život a aby čím dál větší míře lidé na nás stejně jako na apoštoly viděli, že chodíme s Ježíšem. *Lubomír Ondráček*

● SLOUPEK

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatku, na pastvách zelených pase mne, k vodám tičným mě přivedí... Žalm 23. Přečti si ho, stejně znovu, i když ho znáš. Je to totiž pravda! Já ty první verše nejmarkantněji zažívám v létě, když část mých výdělků, které souvisí se školstvím, chybí. Modlím se a snažím se nějakou tu kačku přivydělat a pak se ohlédnu a raduju se: On se stará! V srpnu jsem také zažila jeden pohřeb, kde se neplakalo, ale radovalo. Protože, i když musela projít údolím stínu smrti, Jana se už s Pastýřem setkala. Když se do Božích rukou pokládáme průběžně celý život, jako to dělala Jana, můžeme se při ohlédnutí radovat a beze strachu běžet kupředu. Až do cíle!

Nanda

<http://praha.kaes.cz>

Takže uzavírám svou teorii tím, že vytržení je fyzicky nemožné kvůli různým fyzikálním zákonům a ...?

*Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc - www.reverendfun.com*

PŘEČTĚTE SI

Rozhovor o Estonsku	2
Regiony na dovolené	3+4
Vyučování Dana Drápala	5
Vzpomínka na Janu Wildovou	8

Dobrý nebo statečný?

Mnoho mužů v církvi, ale často i muži ve světě, usilují o to být dobrými muži. Zvládnout různé nástrahy a výzvy života. Udržet pod kontrolou své touhy, obstát jako muži v práci, resp. ve škole a v různých dalších kolektivech, ve kterých se pohybují. Pro ženaté muže ještě přibývá výzva obstát, jako manželé, případně otcové. Někdy se může stát, že tlak života je nesnesitelný a že selháváme ve své snaze být dobrými muži. Možná nakonec odkládáme své sny a touhy, rezignujeme a snažíme se nějak přežít.

Co kdybychom se ale podívali za svou snahu o to být dobrým mužem a stali se muži statečnými. Muži, kteří mají pod kontrolou své mužství, zvládají svou roli ve společ-

nosti, v zaměstnání, v církvi i v rodině, tedy ve všech oblastech vztahů.

K tomuto postoji vede desetidenní kurz „Statečný muž“. Účastníci se zavazují k pravidelné docházce, k dodržení mlčenlivosti a k plnění domácích úkolů. Každé setkání, kterých je deset, trvá dvě a půl až tři hodiny. Jeho součástí je společné vyučování, které bude mít Lubomír Ondráček a potom sdílení v uzavřených skupinkách. Probírají se témata např. víze pro mužství, aréna uzdravení, původ, moc a záměr sexu, přeškolení tvého mozku a chránit své srdce. Kurz je určen pro muže od 17 let a je koncipován jako program k posílení a obnovení morální a duchovní integrity mužů, žijících ve vysoce sexualizovaném světě. Ke kurzu

je zpracován manuál, který obdrží každý účastník.

Tento kurz bude poprvé v našem sboru probíhat od úterý **24. 9. 2013** ve večerních hodinách v prostorách sborové budovy. Přesný čas zahájení bude upřesněn podle možností zájemců o kurz. Na kurzu bude třeba zaplatit poplatek za skriptu a drobné občerstvení v částce 400,- Kč.

Zájemci o kurz hlaste se na e-mail: lubomir.ondracek@kaes.cz. Před zahájením kurzu dostanou zájemci podrobnější informace a vedoucí kurzu si s nimi ujasní, že „nastupují na správný autobus, ve správný čas a ze správných motivů“.

PROSÍM, NEODKLÁDEJTE SVÉ PŘIHLÁŠENÍ, ABY BYLO MOŽNÉ KURZ PŘIPRAVIT ZPŮSOBEM, KTERÝ BUDE ODPOVÍDAT JEHO VELIKOSTI.

Lubomír Ondráček

● JAKÉ TO BYLO

Rozhovor o Estonsku

Zeptala jsem se Oty Kunzmann na misijní výjezd do Estonska

Jaké to celkově bylo?

Celkově to byla velmi vydařená akce, zejména proto, že nám Bůh žehnal ve všech oblastech. Těžko to vyjmenuji všechno, ale rozhodně jsme měli výborný tým z Čech a Německa, pěkné počasí a také se o nás skvěle postarala tamější církev.

Kolik Vás bylo a s kým jste se setkali při evangelizacích?

Z Čech nás jelo 11 a z Německa 5. Dále jsme byli doplnění dobrovolníky a členy mládeže z církve z města Tapa, kde také programy pro děti a mládež probíhaly.

Naše programy byly zaměřené právě na děti a mládež, proto jsme se nejvíce setkávali s nimi, ale během odpoledního zvaní

na programy jsme také potkávali obyvatele Tapy, se kterými jsme mohli o Bohu mluvit a modlit se za ně.

Co se povedlo a co méně?

Povedlo se nám oslovit a na pár dní zabavit okolo 70 mladých lidí z Tapy a ukázat jim

totiž chodili do jedné rodiny na večere, kde nás doslova přecpávali. Dále nám zajišťovali zázemí pro programy a další technické věci, což nám velmi usnadnilo práci.

Byl jsem příjemně překvapen, s jakou odvahou byli členové místní mládeže schopni chodit po městě, překládat nám, modlit se za lidi, zvat je na program a říkat jim o Ježíši.

Jak se Vám spolupracovalo v týmu?

Pracovalo se nám dobře. Naš tým byl složen z různorodých osobností, což vedlo k tomu, že byl schopen obsáhnout širokou škálu činností a vytvořit mnoho zajímavých programů. Byl jsem velmi rád za každého účastníka, protože svoji osobností a pohledem na věc dokázal náš společný cíl ozvláštnit.

Co byl pro Tebe zážrak?

Zážraků jsme zažili hned několik. V našem týmu Bůh vyléčil několik zranění a nemocí, staral se o nás, všechno nám klaplo a ještě z toho máme všichni pěkné vzpomínky a dobré pocity.

Změnil Tě výjezd, nebo posunul?

Jak a kam?

Posunul jsem se v pohledu na misii jako celek. Misie byla pro mě vždy něco „duchovního“. Podvědomě jsem žil v představě, že se misie může týkat pouze pár vyvolených nebo obdarovaných lidí, ale po této zkušenosti si myslím, že Bůh spíše než „obdarované“ lidi, hledá lidi ochotné. Misie se pro mě stala synonymem tvrdé práce, ještě podpořené cizím prostředím.

Jel bys na podobnou akci příště?

Stoprocentně.

na Ježíše, čemu věříme a jak žijeme. K Bohu se poslední večer programu obrátilo asi 7 lidí, z nichž někteří pak přišli i na nedělní shromáždění a doufáme, že se stanou i členy místní mládeže.

Jaké byly vztahy s místními křesťany?

Výborné. Jak už jsem naznačoval v úvodu, starali se o nás skvěle. Každé odpoledne, kdy jsme měli program ve městě, jsme

Střed společně ve víře

Naši sborovou dovolenou (tzv. regionálku) jsme měli tento rok v křesťanském centru Immanuel ve Dlouhém u Ždírcu. Pořádali jsme ji společně s KS Česká Lípa a to na základě prorockého slova, které jsem minulý rok přijal od Pána. (Na vysvětlenou uvádím jen to, že do sboru v České Lípě jezdím kázat, vyučovat a sloužit už pátým rokem a také to, že z velmi vážných důvodů, které mají co činit s minulostí tohoto sboru a jeho členů, toto „káesko“ nikdy společnou týdenní sborovou dovolenou nemělo a ani mít už nechtělo.)

Přes původní zděšení a neochotu mnohých (hlavně ohledně ceny za jídlo a ubytování a také strachu, že to bude až „moc organizovaná dovolená a člověk nebude mít čas si ani odpočinout“) jsme nakonec naplnili celý areál tak, že už se skoro nedala najít jediná volná postel. Bylo nás kolem 170 dospělých + děti. Členové pořádajících dvou sborů, nevěřící příbuzní a známí, kamarádi z dalších míst z celého světa (od Kalifornie až po Znojmo). Jako hosty jsme pozvali Peta a Dianne Gamovi z Anglie. Cílem naší společné dovolené bylo: povzbuzení na duchu, na duši a na těle a vizí bylo: růst společně ve víře a ve schopnosti vyjít ven (jako církev) a zasáhnout ztracené!

Programy přes den jsme měli jen dva. Dopolední „RANÍČEK“, tedy krátká scénka pro děti i dospělé (podmínkou bylo to, že to muselo být vtipné a přinést to nějakou biblickou pravdu a nebo poselství) a večerní programy s důrazem na chválu, uctívání, modlitby. Pete Game měl tři večery slovo a ostatní večery se modlil, prorokoval a podobně. Jeden večer jsme měli mít společné grilování (které bylo nakonec kvůli dešti zrušeno) a tak jsme měli program, který si skvěle připravila mládež z KS Praha a KS Česká Lípa.

Jeden den jsme měli společný výlet údolím řeky Doubravky a jedno odpoledne sportovní Desetiboj pro děti i dospělé. Jinak program přes den nebyl nijak organizovaný. Výhodou areálu v Dlouhém bylo to, že nabízelo mnoho aktivit (fotbal, nohejbal, volejbal, stolní tenis, kulečník, loďky, šlapadlo, koupání, rybaření, dětské hřiště, trasy na kola, trasy na procházky, posezení před minirestaurací v historické Vávrovce, rozhovory. Podle svědectví mnohým to byla jedna z věcí, kterou si lidé užili. Mít čas si povídat s ostatními. Nebýt časově omezen.

Vše nám skvěle vyšlo (díky Bohu), a to včetně pěkného počasí a mnozí přijali povzbuzení a občerstvení. Mnozí z Prahy (a jiných míst) navázali přátelství a kontakty se sourozenci z České Lípy a hranice nedůvě-

ry a předsudků postupně mizely. (Ke konci pobytu jsme společně „zapověděli“ výraz „PRAŽÁCI“ (protože má často negativní podtext ☹.) (Tento podnět přišel od sourozenců z České Lípy, kteří to sami tak uviděli. Pravdou je, že je nikdo „Lípáky“ také nenazýval.)

Vyučování Peta Gama bylo založeno na slově z Řím 5,17: Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vláda skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista.

Mnozí jsme byli povzbuzeni v tom, že v našich životech nemusíme jen žít, ale v Kristu můžeme a máme našim životním okolnostem vládnout.

Na naší společné dovolené jednal Bůh. Byli jsme povzbuzeni na duchu a fyzicky a duševně jsme si také odpočinuli (až na některé jedince, kteří sportovali tak moc, až z toho byli na konci pobytu vyčerpaní ☹.)

Osobně jsem také vděčný za Mirka a Hanku Hoblíkovi, kteří se podíleli na organizaci ubytování, přihláškách, informacích a podobně. Vzhledem k takovému počtu lidí to neměli věru snadné.

Už jsme se začali modlit kam, jak a s kým jet na příští sborovou dovolenou.

Petr Kácha, region Střed

foto z dovolené regionu Střed

Palmovka v šlépějích Ochránovských

„Tady jsme možná asi měli zahnout. Byla tam modrá cedulka s nápisem Jizerky,“ říkám trochu nesměle, protože si nejsem jista. Bílý Potok je krásný kout Jizerských hor, který jsem už několikrát navštívila, takže bych to tu mohla znát. Jenže i v dobách, kdy jsem v chození podle mapy byla trochu více v kondici, mi nebylo právě radno svěřit vedení výpravy. Pokud jste ovšem netoužili po nečekaných dobrodružstvích... Nakonec nacházíme cestu třetí možnou odbočkou a šťastně dorážíme na místo. Navigace nebyla na mně, hrála jsem pouze roli občasného, téměř se neúčastníčího radíla, jinak bychom možná hned zkraye společně dovolené nějaké to dobrodružství s putováním po krásách v širokém okolí Bílého Potoka zažili.

Těším se na společný čas a zároveň mám trochu obavy. Líbí se mi volnost, s jakou tyto dovolené probíhají. Sejde se tu skvadra lidí s různými možnostmi i názory na to, jak trávit volný čas. Nikdo nikoho nikam netlačí, je na každém, k čemu a ke komu se přidá nebo co sám zorganizuje. Musím přiznat, že mi po příchodu mezi křesťany dalo kapku práci si tento způsob oblíbit, byvše zvyklá

z „turistáku“ na plně „organizované násilí“. V oddíle nikdy nikdo nezůstal sám. Ani kdyby chtěl.

Ale aby nedošlo k omylu, není to tu úplně anarchie. Potkáváme se na ranních modlitebních chvilkách a večerních programech. Děti mají svou „celotáborovku“, chystanou s láskou několika nadšenci. Tyto hory byly v dobách pronásledování křesťanů nekatolíků dějištěm dramatických osudů mnoha rodin. Po jejich stopách se vydávají děti při své hře i „dospěláci“ při některých večerních programech, ale hlavně prostřednictvím jednoho z výletů, k němuž bylo možno se přidat. Návštěva Herrnhutu, neboli Ochranova – místa, kde křesťané, platící za svou poctivou vírou ztrátou domovů, majetku a někdy i rodin, našli domov nový. Návštěva byla pro mne zážitkem, který nezklamal má očekávání. Domy, které tu postavili, firmy tehdy založené, z nichž některé trvají dodnes, kostel, kde se scházeli. Jímavé záznamy o četných misijních cestách, příběhy a předměty, které misionáři přinesli, pokud se jim podařilo vrátit se zpět. Jejich statečnost a zapálení pro šíření evangelia. Proslulý ochranovský

● JAKÉ TO BYLO

hřbitov. Věděla jsem z vyprávění, jak pěkné a svobodyplné místo to je. A opravdu. Je to místo radosti. Ti, kteří tu v dobách zlých našli nový a lepší domov, šli po smrti své tělesné schránky za domovem nejlepším. To čiší z nápisu na bráně i veršů na jednoduchých náhrobcích, jejichž význam povětšinou spíše tuším, pokud mi ho mí vzdělanější sourozenci nepřeloží, omezená neznalostí němčiny. Kdybych měla více času, asi by mě bavilo luštit se slovníkem a biblí v ruce nápisy někdy už jen těžko čitelné a porostlé mechem a nechávat svou fantazii kreslit osudy obyčejných lidí s neobyčejnými osudy, jejichž jména postupně upadají v zapomnění.

Máme vlastní dramata, odpovídající dnešní době. Trochu závidím Ochranovským. Ano, měli to těžké a jejich osudy leckdy záviděníhodné nejsou. Tady na dovolené jen trochu ochutnáváme radosti a strasti více komunitního způsobu života, než na jaký jsme zvyklí. A ačkoliv tu zažíváme pěkné společné chvíle, nutno přiznat, jsme rádi, že nás čeká návrat do našich domovů. Oni si takto blízko byli stále. Nebylo to vždy snadné. Nadšení, věrnost a oddanost Božím řádům, která šla ruku v ruce s jistotou Boží blízkosti, kterou zažívali. To je to, co bych ráda o něco více viděla i žila. Myslím, že je to možné. A tak o to Pána prosím.

Jsem vděčna za legraci při jízdě v autě s manželským párem, který nás vzal do Herrnhutu i na bohoslužby do Kořenova, za cestu k vodopádům a poetické zastávky u kostelíků s jinými manželi, kteří nás svezli z Prahy na dovolenou i zpět domů, důležité rozhovory u potoka, jindy u vína nebo vaření v kuchyňce, která prý podle mé pubertáčky „vypadala jako márnice“. Jsem vděčna za nenápadné vedení Duchem, když jsem chtěla navštívit jednu sestru a po tom, co ji nenášla v pokoji, vydala se na samotářskou procházku, abych ji „náhodou“ potkala v lese.

Za chvíle s mým manželem i staršími dětmi, prohloubená i „natuknutá“ přátelství při hrách, povídání při snídani nebo ten večer, kdy jsem se při vyprávění jiné sestry smála, až mě bolelo břicho. A těším se na ovoce ze semínka něčeho nového, co bylo možná právě na téhle dovolené zaseto do našeho společenství. Jsem vděčna za to, že se mi pak stýskalo. I za telefonáty, které mi pomohly se s tím steskem poprat. Když tak na to všechno myslím, říkám si, že Bůh je nám blíž, než si někdy myslíme. Jen to neztrácejte ze zřetele.

Katka Hu

foto z dovolené regionu Palmovka

Z deníku severana

Letos jsme s regionem byli v rekreačním zařízení Jizerky v Bílém potoce kousek od Liberce. Bílý potok je výborné výchozí místo pro výlety, vede tam několik turistických značek a staví tam vláček a autobus, není tedy problém dostat se odtamtud kamkoliv. Mezi oblíbená výletní místa patřil například zámek ve Frýdlantu (s nejdelší prohlídkou v ČR) nebo lázně Libverda, kam jsme se těšili, že si na zpáteční cestu napustíme do láhví čerstvou minerálku... no, takže jsme tam všichni z láhví vylili normální vodu a napustili novou z pramene, ale ouha! Chutnala jako teplý bublinkatý sirmý koktejl s železnou příchutí! Bylo hrozné vedro, tak jsme

výměnu vody nemohli ani oplakat (pač jsme si nemohli dovolit přijít o žádnou další vodu, a to ani ve formě slz). Nakonec jsme zdárně dorazili na večeri a vypili asi tři vany ledové čepované kofoly.

region Sever na výletě

Přímo ledové osvěžení jsme ale zažili na jiném výletu – trička už by se dala ždímat, znáte to. A tu jdeme a jdeme a někdo povídá: „my jich máme doma patnáct“. A my: „Vážně?“ A ten někdo: „Vážně“. Řeč byla

o psech... o tažných psech, kteří v Grónsku táhnou saně! Potkali jsme totiž manžele Klempířovy, kteří se od nás přestěhovali do Grónska a už tam bydlí asi 15 let. To znamená, že umí Grónsky víc, než „anorak“ a „kajak“... Výrazně nás varovali, že pokud budeme v Grónsku v obchodě chtít „nanuk“, tak ho nebudou mít... „nanuk“ totiž znamená „medvěd“! (Což každému správnému Čechovi nemůže nepřipomenout Míšu.) A pravý Grónský kuchařský tip: tuleně jediné vařit – když se peče, zhořkne.

Cílem středního společného výletu bylo Frýdlantské cimbuří. Výborná vyhlídka – byla vidět i z okna naší chatky, tak jsem se tam moc těšila, ale

když jsem tam vylezla, byla jsem zklamaná, protože výhled byl úplně stejný jako z vyhlídky, na které jsme byli o pár kilometrů dřív! Ostatní ale vypadali celkem nadšení, a to pak i na třetí vyhlídce, odkud bylo prý zase vidět totéž, místo, na kterém jsem ale s pohodlnější částí naší turistické výpravy ráda hlídala batohy. Tak jsem tam našla dva obrhřiby modráky – tedy, od pohledu modráky. Protože od chuti byly hořké. To se v tom pak má jeden vyznat.

Johanka Dittrichová, region Sever

Pro koho není domácí skupinka

Jakkoli považují domácí skupinku za výborný prostředek, umožňující nám mít dobré a hluboké obecnství, uvědomuji si, že skupinka není pro každého. V zásadě sice platí, že každý zdravý křesťan

potřebuje obecnství a může ho mít. Domnívám se, že každý by měl dospět do stavu, kdy skupinku vnímá jako požehnání a kdy pro ni rovněž je požehnáním. Nicméně do církve mnohdy přicházejí lidé tak silně poznamenaní tímto světem, že pro ně – přinejmenším po určitou dobu – skupinka není vhodná.

V žádném případě to neznamena, že by Bůh tyto lidi neměl rád nebo že bychom na ně měli pohlížet jako na křesťany druhé kategorie. Přinejmenším po určitou dobu bude ale lepší, když budou mít obecnství pouze mezi čtyřma očima.

Mám na mysli čtyři druhy lidí, pro něž není domácí skupinka vhodná. (Možná je těchto druhů více – nečiním si nárok na vyčerpávající seznam.)

Do první skupiny patří lidé, které bych nazval „nekontrolovaně sebestřednými“. Pokud se takový člověk ocitne na skupince, začne jí dominovat. Ne nutně tím způsobem, že by se pokusil „vyhodit ze sedla“ stávajícího vedoucího. Ne všichni, kdo patří do této kategorie, jsou mocichtiví. Někdy tito lidé dominují na skupince tím způsobem, že neustále vyžadují, aby se řešily právě jejich problémy. Ať už nastolíte jakékoli téma, ať už začne mluvit kdokoli z ostatních členů skupinky, vždy to nakonec dopadne tak, že se zabýváte oním sebestředným člověkem.

Jeho problémy mohou být reálné a mnohdy je opravdu třeba mu pomoci. Problém je v tom, že pokud se pokaždé řeší pouze jeho problémy, přestane skupinka plnit svou funkci. Je skutečně lépe, pokud se takovému člověku osobně věnuje buď vedoucí skupinky, nebo jeden či dva z jejích členů, než aby takový člověk skupinku nemístně zatěžoval.

Jde totiž také o to, že taková „dominance“ není dobrá pro něj samotného. Sebestřednost je hřích. Mnohdy takový člověk vůbec nebere vážně, že existují i jiní lidé, kteří mají také své problémy. Při pastorační péči se snažme takového člověka vést k přimlívám za druhé. Pak je šance, že si uvědomí, že existují i druzí...

Výše řečené neznamena, že se skupinka nemůže třeba i dvakrát nebo dokonce třikrát po sobě věnovat převážně jednomu ze svých členů, který potřebuje něco vyřešit. Že je to potřeba, většinou členové skupinky vycítí

a nevnímají od daného člověka onen tlak, aby se věnovali právě jemu.

Druhá skupina lidí, pro něž skupinka není vhodná, jsou lidé, které bych charakterizoval slovy, že „nechtějí být slabí“. Když se na skupince vyznávají hříchy, oni nikdy nic k vyznání nemají. Když má někdo dlouhodobé problémy, občas utrousí poznámku, že zralý křesťan by měl podobné problémy mít přece dávno vyřešené. Tito lidé zpravidla

Každý by měl dospět do stavu, kdy skupinku vnímá jako požehnání a kdy pro ni rovněž je požehnáním.

dokáží velmi dobře (a někdy až překvapivě přesně) popsat problémy druhých. Nicméně dlouhodobě nevyvolávají v druhých pocit blízkosti a bezpečí. Někdy trvá poměrně dlouhou dobu, než se stane zřejmým, že takový člověk je pro skupinku spíše přítěží než přínosem. Problém ovšem je, že takový člověk si připadá zralejší než ostatní. Oni přece mají problémy – on ne. Neuvědomuje si, že má problém o to závažnější, že ho vůbec nevnímá. Časem se takový člověk stává pro skupinku přítěží. Někdy ovšem odejde sám a pokusí se založit „lepší“ skupinku.

Další typ lidí, pro něž není skupinka vhodná, jsou lidé zbytečně podezřívaví. Dejme tomu, že někdo vyzná svůj hřích. Jim to ale nestačí, a snaží se daného člověka přesvědčit, že jeho hřích je vlastně ještě hlubší, než si doposavad myslel. Tito lidé – na rozdíl od předchozích – mají vyznávání hříchů svým způsobem rádi. Po čase ale zjistíte, že tento způsob je poněkud zvrácený. Tito

lidé si uvědomují vážnost hříchu. To by samo o sobě přece mělo být správné? Jenže je v nich jakási zásadní nedůvěra, že jsme nově stvoření v Kristu. Ano, padl jsem, ale jsem Boží syn. Ano, zhřešila jsem, ale jsem Boží dcera. Tito lidé chtějí jít „na hlubinu“, ale v podstatě chtějí neustále druhého nějak rozebírat, čímž nakonec uvrhují všechny do zbytečných depresí. Stejně jako u předchozího typu je příčinou pýcha. Problém lidí tohoto typu ale je, že si tuto pýchu neuvědomují – oni přece své hříchy vyznávají a vyžadují od ostatních to, co sami dělají. Jenže mají pocit, že druhým rozumí lépe, než oni rozumí sami sobě, a členové skupinky od nich po čase cítí určitý nepříjemný tlak. Příliš se ztotožnili s Duchem svatým, který usvědčuje z hříchu.

Konečně čtvrtý druh lidí, pro něž je skupinka nevhodná, jsou lidé, kteří neudrží zpovědní tajemství. Takových lidí není mnoho. Ledaskomu se může stát, že jednou „ujede“ a někde zmíní něco, co slyšel na skupince a co zmiňovat neměl. Když je napomenut, zpravidla se okamžitě kaje a je mu velmi trapně. Existují ale i lidé, pro něž je vše důvěrné, co bylo na skupince zmíněno, obrovským břemenem, které nejsou schopni unést. Domnívám se, že za tím je nedostatek sebeovládání a jakási osobní nekázeň. Někdy ale musíme takového člověka zdvořile požádat, aby na skupinku nechodil, protože jeho přítomnost vede k tomu, že nikdo raději hříchy nevyznává.

Samozřejmě by se mi líbilo, kdybych mohl napsat, že skupinka je pro každého. Skupinky miluji a jak jsem psal na začátku, považuji je za výborný nástroj osobního posvěcení. Nicméně jsme nedokonalí lidé a u někoho se to projevuje tím, že pro něj skupinka – přinejmenším zatím – vhodná není.

Dan Drápal
16. července 2013

Bud'me spolu

PROROCŤVÍ

V mořské hlubině plavaly malé světélkující rybky. Symbolizovaly křesťany, kteří svým životem mají svítit ve tmě. Jak ale rybky pluly mezi skalisky, vnímal jsem, jak jsou zranitelné. Jak svým světlem nejen vábí další rybky, ale také predátory. Byla jen otázka času, kdy na ně nějaký nečekaně a prudce zaútočí. To se také v jednu chvíli stalo. Neviděl jsem, zda dravec nějakou ryбку ulovil, ale šlo o ten systém. Během útoku se rybky rozptýlily a některé se ztratily. Plavaly potom samy. Tak se staly ještě lákavější kořistí. Na druhou stranu rybky, které plavou pospolu, vyzařují více světla, které je hálí v jeden celek a útočníkům se jeví jako jedna velká ryba, na kterou se bojí zaútočit.

Myslím si, že nás tenhle obraz nabádá k tomu, abychom se snažili hledat k sobě cestu a být spolu, navzdory různým neshodám a rozdílnostem. Zároveň jsem si uvědomil, že nás k sobě přitahuje to světlo, které z nás vychází. To světlo není nic jiného, než Kristova láska v nás. Milujme se navzájem Boží láskou!

● CO SE CHYSTÁ

DNY DOBRÝCH ZPRÁV

Celý festival bude letos **na novém místě, a to v HuDi klubu Ilusion na Vinohradské ulici**, nedaleko Náměstí Míru. Tento prostor jsme vybrali jednak proto, že v přílehlých prostorách hlavního sálu je možno uspořádat též dvě souběžné prodejní výstavy. Můžeme se těšit na obrazy a grafiky Václava Lamra a Aleše Nováka. Příjemné nově zrekonstruované prostředí secesního sálu ale oproti předchozím ročníkům nabízí hlavně i možnost posedět před či po programu s přáteli u šálku dobré kávy či čaje. Věříme, že letošní ročník bude opět příležitostí, jak přinést našim přátelům dobré zprávy. Celý festival se ale neobejde bez každého z nás – bez aktivního zvaní a bez modliteb to bude jen přehlídka kvalitní kultury. O modlitebních setkáních napíšeme něco více v příštím čísle SD.

Dopis od táty – Divadlení společnost Kairos II

Již podruhé uvede na festivalu DDZ Divadelní společnost Kairos II svou adaptaci románového best-selleru P. Yunga Chatrč pod názvem Dopis od táty. Tato hra se setkala s velkým ohlasem a přináší mozaiku obrazu Boha. Je proto vhodné pozvat přátele, kteří nemají o Boží lásce moc dobré mínění. Na pozadí poměrně dramatického příběhu líčí autor s velkým porozuměním Boha jako bezmezně milujícího, toužícího po spáse každé duše. Má nás obzvlášť rád. ●.....➔

Popelka – Teátr Víti Marčíka

Podle pohádky bratří Grimmů je připravena dramatická podívaná pro děti od 5 do 100 let. Popelka je krásná, sestry žárlivé, macecha zlá, princ není hlupec a nemá rád divadlo. Tato inscenace se stává zcela rodinnou záležitostí. Víta Marčík vše napsal a režíroval, syn Víta vyřezal loutky a postaví se vedle táty na pódium. Scénu vymalovala a nad vším dohlížela Vítova žena Eva. Můžete se těšit na velké dřevěné loutky, klavír, saxofon a hlavně vypravěče Vítu. ●.....➔

Iveta Kuželová, Ondřej Malina a spol.

Kdo znáte Ivetu, tušíte, že půjde o recitál plný osobního vyznání zpěvačky a též autorky písní. Její zpověď jde až na dřev a může svou otevřeností oslovit ty, kteří mají rádi dobrou muziku a zároveň se chtějí zamyslet nad hodnotami svého života. Pro letošní ročník si Iveta přizvala vynikajícího kytaristu a zpěváka Ondru Malinu a další skvělé hudebníky, takže se máme na co těšit.

Eva Henychová ●.....➔

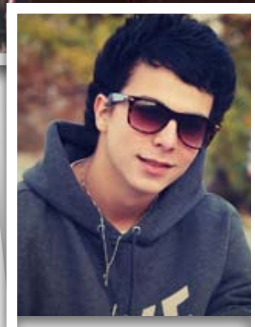
Eva Henychová na svých koncertech oslovuje publikum všeho věku, ale především lidi přemýšlivé, tážající se a hledající. Je nejen zpěvačkou, kytaristkou, skladatelkou i textařkou v jedné osobě, ale především charismatickou osobností, která dokáže zasáhnout srdce lidí všech generací. Její písně jsou osobní výpovědi člověka, který umí nahlédnout hluboko pod povrch skutečností všedního života.

Kalwich ●.....➔

Kalwich, vlastním jménem Matouš Kalvach, je mladý, teprve 20letý z Pardubic. Přesto si již dokázal získat značnou skupinu svých příznivců a obdivovatelů (možná více obdivovatelek, jak už to v tomto věku bývá). Vystupuje na nejrůznějších křesťanských festivalech, jako je United či Kristfest a jeho hudba osloví asi spíše mladší generaci. Takže mládeži, každý aspoň jednoho kámoše ☺.

Marantha Gospel Choir

Tento gospelový soubor patří mezi největší v Čechách. Na svém kontě má už desítky koncertů a též dvě CD. Na DDZ vystoupí v komornější sestavě zhruba 20 zpěváků a doprovodné kapely. Můžeme se těšit na především anglické gospels, které již tradičně uzavrou celý festival.

● JAK JSEM TO PROŽILA

Výběr z dopisu Chůvy

Milí čtenáři chůvího deníku, právě teď se nacházíme opět doma v Anglii. Sláva! Po dvou a půl měsících v USA, kde jsme projeli křížem krážem Washington DC, Texas, Missouri, Nové Mexiko, Arizonu, Kalifornii, Nevadu, Oregon a Washington State, jsme přijeli plní nových zážitků a dojmů.

Jedním z nich je, že mě v USA udivilo, jak si můžete skoro vše zařídit z pohodlí vašeho auta. Nejen fastfoody vám podají jídlo přímo „do klína“. Stejně tak si tu můžete vyzvednout léky z lékárny, vzít se, anebo vyřídit bankovní záležitosti. Já to osobně považuji za vrchol lenosti, ale nechci vás moc ovlivňovat.

Zážitky:

✱ V Texasu jsme strávili jeden velice zajímavý víkend s lidmi z mennonitského sboru. To byl pro mě celkem kulturní zážitek. Vinesong mě na vše předem připravil – vysvětlili mi jejich zásady (nenosit nic upnutého, kratšího pod kolena, moc se nelíčit, chovat se velice kultivovaně...). Řídila jsem se pokyny a vše bylo v pohodě. Bydlela jsem u moc hodných lidí, kde jsem se hned skamarádila s jednou holčinou a zjistila jsem od ní, co všechno by neměli dělat. Nejzajímavější mi přišlo, že si nebarví vlasy, nehty, nenosí šperky a nemají ve sboru chvály. Jinak jsou to ale úplně normální křesťani, dosti rezervovaní, to je fakt, ale velice milí a takoví čistí.

Zahráli jsme si s nimi „Dutch Blitz“, což je moje oblíbená hra, účastnili se plesu a užili si spoustu legrace.

Jen u nich ve sboru jsem to neodhadla a bohužel si vzala příliš krátké šaty a tak se na mě dost lidí podezřele dívalo a ani jsem nemohla jít na pódium, jen pod něj. No ten den byl jeden velký trapas, co vám budu povídat.

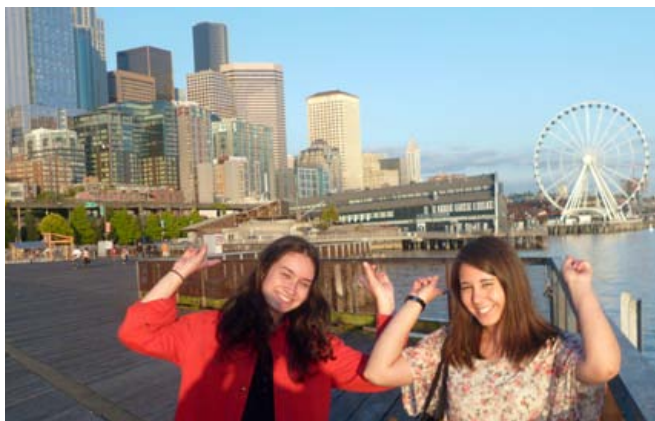
✱ V jednom texaském zapadlém městě se nám stal zážrak. Čekali tam už celý rok na déšť a nic. Dělal jim to dost velké starosti a pastor John dostal slovo od Boha, že bude pršet, než odjedeme. Nasedli jsme do auta a nic. Už, už jsme vyjeli z města, když v tom... Bum! Ne špatně, žádná kapka! Ohromná rána a šílený smrad nás donutili zastavit. Nějaká spirála u kola přivěsu celá praskla. Jaká „náhoda“, že zrovna naši přátelé z toho města měli malý nákladáček a tak mohli náš přívěs ihned odvést do autoservisu. A jaká to druhá „náhoda“, že jsme místo 5ti hodinového čekání v šíleném vedru někde na poušti, mohli sedět pohodlně u našich přátel v krásném, prázdném domě se spous-

tou jídla a pití. Pán Bůh se o nás vážně skvěle postaral a ještě to největší svědectví. Po 5 hodinách jsme nastoupili do auta a začal takový liják, že nám to až vzalo dech!

✱ Viděla jsem prachové tornádo, byla jsem z něj trochu nervózní, (po všech těch zprávách o pravých tornádech) ale prý je naprosto neškodné (nekažme však dobrý příběh pravdou).

✱ Přijeli jsme do Las Vegas, kde bylo mimochodem takové vedro, že i v deset v noci, jste propotili triko raz dva. Vinesong mě vzal na projížďku po městě, abych se taky chvíli cítila jako turista. Pořád si ze mě dělají legraci, že všechno fotím. ☺

Byla to užasná podívaná (ale rozhodně bych tam nechtěla bydlet na trvalo). Takových světél všude jako o Vánocích v Glóbusu! Ohromné (nevkusné) billboardy, spoustu (podivných) lidí a pomalá doprava a kasína úplně všude. Konečně jsem mohla na vlastní oči vidět, jak hrací automaty doopravdy fungují a kolik lidí věří, že na nich zbohatnou, což se stává asi tak jednou za sto let.. Pro mě bylo nejzajímavější vidět místo, kde se točil seriál Přátelé. ☺

✱ Do Seattle jsem se těšila tak moc, že jsem ani v noci nemohla nadšením spát. Měla jsem totiž naději, že tam potkám svou nejlepší kamarádku Sárku Hofmanovou a Caleba. Jednoho večera jsme měli koncert celou hodinku od jejího bydliště a já doufala, že se tam objeví. Nicméně mi napsali, že nepřijdou a tak jsem smutně seděla na koncertě a stěžovala si Bohu na tu děsnou nespravedlnost. Už jsem chtěla jít vykoupat Reubena a uložit ho, když v tom mi Pán Bůh řekl, ať zůstanu, co nejdříve můžu, že tohle pro mě bude speciální večer, myslela jsem, že mi asi chce oznámit něco o mé budoucnosti nebo tak, což se taky stalo, ale nejen to... Ke koncertu jsem se otočila a hádejte, kdo stál ve dveřích? Sára s Calebem a krásnou kyticí! ☺. Málem jsem radostí vyskočila až do stropu. Strávila jsem pak s nimi celý večer povídáním (česky i anglicky) a pak ještě celé dva večery z toho jeden na koncertě a ten

druhý v Seattle, kde jsme si se zavzpomínaly na dávné časy před čtyřmi roky, kdy jsme se přesně na tom stejném místě spolu procházely... ☺ Byl to ten nejkrásnější dárek, co jsem, mohla dostat. Díky Bože!

S láskou Bo

Další zážitky vycházejí i v zářijovém ŽV.

● NA CO SE DÍVÁME

What IF

V poslední době filmy uváděné v této rubrice pocházejí většinou z toho, co mi doporučí moji nejbližší. Je tomu tak i tentokrát. Moje rezerva je již delší dobu vyčerpána a co zde bude vycházet dál, závisí i trochu na vás.

What IF byl dobrým tipem. Z toho mála ryze křesťanských filmů co jsem viděl, se mi tento líbil nejvíce.

Wendy (Kristy Swanson) s Benem (Kevin David Sorbo) plánují společný život i společnou službu na Boží vinici. Ben ale nedolá kariéru v jedné nadnárodní společnosti a Wendy opustí. Po patnácti letech, v době kdy už je uznávaným poradcem a špičkovým manažerem, dostane pozvánku do bývalého sboru. Chvilí váhá. Má těsně před svatbou, ale nakonec přece jen vyrazí.

Po cestě mu nečekaně selže elektronika v novém autě značky Mercedes-Benz a je nucen použít odtahové služby. Její řidič se mu představí jako anděl, který mu má pomoci udělat znovu jedno důležité rozhodnutí. Ben něčemu takovému odmítá uvěřit, ale přesto se záhy ocitne jako manžel Wendy ve svém rodném městečku, odkud před mnoha lety odjel do „velkého světa“. Najednou má dvě dcery a zbývá mu jen pár minut do svého prvního kázání ve sboru, do kterého právě nastoupil jako nový kazatel. V nečekaných rolích se příliš dobře necítí. Kázání dopadne naprosto katastrofálně a ani nenadálou pozici hlavy rodiny nezvládá. Jeho proměna ale pomalu postupuje kupředu, přestože si to zpočátku neuvědomuje a dělá všechno možné, aby se čerstvě nabyté odpovědnosti zbavil. Rodina a služba mu ale brzy začnou přirůstat k srdci a tak fakt, že se po nějaké době ocitne opět ve starém životě v pozici manažera, je pro Benyho ještě větší šok, než ten první.

Film je prezentován jako drama. Toto zařazení ale neodpovídá. What Ich je sice o vážných životních rozhodnutích, ale pod taktovkou režiséra Dallase Jenkinse vzniknul jemným humorem prošívaný příběh z několika nečekanými dějovými zvraty. Plusem je nenásilné zařazení modliteb. V těch několika málo filmech kde jsem se s nimi setkal, na mě působily dost rušivě. Zde tvoří přirozenou a neoddelitelnou součást příběhu. Na prestižním serveru ČSFD má What If sice „jen“ 65 %, ale rozhodně má na víc.

Pavel Rosecký

Jana Wildová: Když smrt znamená pokoj a radost

V sobotu 3. srpna odešla Jana Wildová, nejstarší členka regionu Palmovka. Poslední rok svého života trávila po mrtvici v nemocnici, rehabilitačních zařízeních a v domovech s pečovatelskou péčí. Při pohledu zvenku to není snadný konec života. U Božího dítěte ale není rozhodující, v jakých okolnostech se ocitne, ale jak na ně bude reagovat. Na základě svých několika málo návštěv můžu vydat svědectví, že Jana zůstala vděčná a že Boha dál chválila. Vždycky mě povzbudila, i když jsem pro poruchu vyjadřování rozuměl jen části toho, co říkala.

Vzpomínám na její obrácení. Někdy na podzim 1986 navštívila sbor na Maninách a já a Zdeněk Heřman jsme ji potom šli navštívit s přáním vést ji k přijetí Pána Ježíše. Byla to vlastně sousedka, až do zmíněné mrtvice žila asi 300 metrů ode mě. Se Zdeňkem jsme vystoupali do její mansardy. Podle mnoha různých zkušeností vím, že lidé nesnadno uznávají, že jsou hříšní. Jana byla výjimečná. Svou hříšnost uznala hned, jako kdysi setník Kornelius. Taký se hned radovala, že ji Kristus vysvobodil, a dala mu celý svůj život.

Neváhala přiznat svou bídu přesto, že žila lépe než většina ostatních. K víře se hlásila od dětství, i když zvěst o přijetí Krista k ní v kostelech nepronikla. Když počátkem 70. let onemocněla rakovinou, opustil ji manžel. Po operaci a po rozvodu zůstala sama se dvěma dětmi, kterým dala maximum péče a lásky.

Brzy po obrácení se rakovina vrátila, byla diagnostikována na základě sondy. Následovaly modlitby ve sboru (modlil se tuším Dan Drápal, já tam tenkrát nebyl). Po operaci dlouho nepřicházely výsledky histologie. Jana se se mnou chtěla poradit, protože chtěla odmítnout chemoterapii. Nebylo to pro mě tehdy lehké. Jana se ale vlastně poradit nepřišla. Měl jasno, že ji Bůh uzdravil, a že proto chemoterapii odmítne. Co jsem ji měl povědět? Měla jistotu... Výsledky histologie uzdravení potvrdily. Lékaři se k tomu odmítli vyjádřit, museli si myslet, že u prvního vzorku udělali chybu, a to uznat nechťeli. Mně bylo jasné, že to byl zázrak. Viděl jsem na vlastní oči Janinu víru, její zjevení o jejím uzdravení v Kristu.

Jana měla tři výrazná obdarování: k evangelizaci, k diakonské službě a k dávání. Evangelium šířila za každé okolnosti, hlava nehlava (podle 2 Tm 4,2). I když to někdy působilo až nevhodně, lidi k Bohu přivedla opravdu hodně. Omezení řeči v posledním roce života pro ni bylo ještě těžší než omezení pohybu, protože to znamenalo konec šíření evangelia.

Za sedmadvacet let svého života víry se dlouhodobě věnovala několika nemocným a potřebným, s intenzivním nasazením, bez

*Nebo tak Bůh miluje svět,
že dal svého jediného Syna,
aby žádný, kdo v Něho
věří, nezahynul,
ale měl život věčný.*

Jan 3,16

ohledu na čas nebo nějaké volno. (Co to je volno?) Dobře si pamatuju, že měla před patnácti lety tu čest připravovat občerstvení na první kurz Alfa v našem sboru. Na takové věci se nezapomíná (určitě ne tam nahoře).

Zajímavé to bylo s její štědrostí. Měla totiž minimální penzi a žila nesmírně skromně (myslím, že velká většina lidí v našem sboru nikdy nebyla v situaci takové dlouhodobé materiální nouze). Přesto vytrvale podporovala sborové misionáře v Chorvatsku. Postarší dáma s malým chlapcem, kterou potkala na ulici a nechala ji u sebe bydlet, jí těsně před tím, než po několika dnech zmizela, pročesala byt a našla několik tisíc, které Jana na misionáře našetřila. Víím to, protože jsem Janu přiměl, aby věc nahlásila na policii a doprovodil ji tam. Jak mohla ze své penze našetřit tolik peněz, je mi záhadou. Dala nejen jako vdoví groš, který byl relativně víc, než co tenkrát před Ježíšem do kasy házeli farizeové, ale který po finanční stránce významným přínosem nebyl. Dala nepochybně i v absolutních hodnotách víc, než mnozí z nás, kteří jsme měli násobně vyšší příjmy. Podivuhodná je moc Božího obdarování v kombinaci s proměněným charakterem.

Jana potřebovala časté povzbuzení, že nás (ji) Bůh přijímá. Určitě měla i nějaké ty chyby, i když méně, než většina lidí, ale jak nepodceňovala hřích, když byla na živu, tak teď je všechno špatné odpuštěno, odvrženo do hlubin moře, Bohem zapomenuto.

Dcera za Janou chodila vždycky v neděli. Bůh ji vedl k tomu, aby za maminkou šla už první srpnovou sobotu. Jana tak odešla při obecenství s ní, když se držely za ruku. Bůh prorocky potvrdil, že chvíle a dny našeho života jsou v jeho ruce. Mluví o tom slovo Písma: Vzácná je v očích Hospodinových smrt jeho věrných. (Ž 116,15)

Slyšel jsem na pohřbech různé proslovy úředníků i duchovních, také jsem byl svědkem toho, že pozůstalí zrušili mluvení na pohřbu nebo i pohřeb sám. Smrt je strašná temnota a děs a lidé si s ní ve svém čekání na ni nevědí rady. Ale není smrt jako smrt. Na jedné straně zoufalství a muka, věčnost v zavržení od Boha, pláč a skřipění zubů, na straně druhé Boží přítomnost, společnost lidí, kteří zesnuli v Pánu, osobní přítomnost Božího Beránka, obrovská překypující radost. Věřím, že Jana je v této pro nás pozůstalé zatím nepředstavitelné radosti a že tam na nás čeká.

Abych byl věrný tomu, čím žila, vybízím každého, kdo by náhodou četl tyto řádky a neměl jistotu, že mu Bůh odpustil a že ho přijal, aby si nedopřál klidu, dokud k Božímu přijetí nedospěje. Život jako chození po Božích cestách i ta nádherná věčnost za to stojí.

Tomáš Dittrich

Rozsévání cestou na pohřeb

„Nebud' smutná,“ říká mi v metru kamarád z pěveckého sboru, kam už ani jeden nechodíme. „Já nejsem smutná.“ „Zamyšlená?“ vyzvídá. „No, jednu vlastně teď na pohřeb. Ta babička ale věřila Bohu, tak se s ní zase uvidíme, takže to není zas tak smutný.“ Říká, že nám závidí naši víru, naši jistotu. Má deprese a řeší je alkoholem, i když mu to nepomáhá. Chtěl by i věřit, ale nějak mu to nejde. Říkám mu o rozhodnutí věřit tomu, co je v Bibli, o uvědomění si své nedostatečnosti, o přijetí Boží lásky, odpuštění a o životě v pokoji, radosti a jistotě. Oči se mu rozzářily nadějí, usmíval se, jakoby říkal „Ještě, ještě, já to chci taky!“ „Přemýšlela jsem, jak bych žila, kdybych nebyla s Bohem, a myslím, že bych byla asi dost smutná,“ svěřila jsem se mu. Zamyšleně přikyvuje a loučíme se, vystupuje. Ten den měl svátek a dostal další semínko. Kéž brzy vyklíčí!

Eliška Slobodová, region Palmovka

● OZNÁMENÍ

42 hodinová stráž chval a modliteb

Rádi bychom vás pozvali na 42 hodinovou stráž chval a modliteb, která proběhne od 4. 10. 2013 od 18:00 do 6. 10. 2013 do 14:00 ve velkém sále KS Praha na Žertvách 23.

Smyslem této akce, která se v Praze bude konat již potřetí, je stát společně ve chvalách před Božím trůnem, vzdávat chválu Otci, modlit se za Prahu i za celou naši zemi a být si v tom vzájemně povzbuzením a inspirací. V nepřetržité službě modliteb a chval se po celou dobu konání budou v dvouhodinových intervalech střídát pozvané chválicí týmy.

Jsmo vděční, že v Praze bude moci znovu proběhnout taková akce, a těšíme se na požehnaný společný čas ve chvalách a uctívání. Vyvyšování Ježíšova jména nad naši zemi chápeme jako jednu z největších výsad, kterou jako Boží děti máme. Je to pro nás čest, a proto chceme společně směřovat k plnosti povolání být králi a kněžími.

Za organizátory Mirek Hoblík, Světlana Vránová

ZVEME VÁS TAKÉ NA SEMINÁŘE, KTERÉ JSOU SOUČÁSTÍ STRÁŽE:

SEMINÁŘ O VÝTVARNÉM UCTÍVÁNÍ:

sobota 5. 10. V 16:00. Malý sál KS Praha, Na Žertvách 23

Trochu teorie i praxe – uctívání Pána kreativně.

Povede Josefa Potfajová

SEMINÁŘ PROROCKÝ TANEC:

sobota 5. 10. 10:00, KS Praha, Na Žertvách 23.

Je pro všechny, kdo touží skrze tanec dát průchod svému prorockému obdarování.

Vedou Helena Šabatková z Čech a Dorota Herok z Polska

Pastoračně poradenské centrum Vás zve na

Kurz na téma Sebe přijetí

Prakticky zaměřený kurz v pěti lekcích.

Čtvrtky od 26. 9. do 21. 11. vždy jednou za dva týdny.

Přihlášky do 20. 9. na adresu petra.mizurova@kaes.cz

Kurzovné: 750 Kč, pro studenty 500 Kč

Seminář na téma Prevence krizí a konfliktů ve vztazích

Přednáší křesťanský psycholog Pavel Raus.

Úterý 15. 10. v 18 hod.

Přihlašujte se do 30. září

Cena 180 Kč pro včas přihlášené

Bližší info o obou akcích najdete na:

<http://sbor.kspraha.cz/poradenstvi/akce>

Dne 4. 9. 2013 v 17:00

BALÓNKOVÁ PÁRTY

Zván je každý, komu je více než 11 a méně než 16 let, kdo rád tráví čas se svými vrstevníky, kdo by se rád dozvěděl další věci o Bohu, kdo rád hraje ping pong či fotbal. ...

Kde? Na Žertvách 23, P8 (stanice metra Palmovka)

Co se bude dít? Zahrajeme si pár her či soutěží s balónky, řekneme si, co nás příští rok čeká na dorostě a nebude chybět ani dobré jídlo.

Kontakt: Jana Bukáčková 777 614 496, Šimon Dittrich 773 573 383

Modlit se a pozvat

Skončily prázdniny, život se vrací k normálu. 26. 9. ve sboru zahájíme mládežnický a večerní kurz Alfa. Vznikají týmy u stolů jednotlivých regionů, i tým technického zabezpečení. Přesto si dovoluji připojit jednu prázdninovou myšlenku.

V srpnu jsem se synem a přáteli absolvoval přechod hřebenu Nízkých Tater. Miluji pohledy na majestátné masivy hor, hluboká údolí i nesmírný klid plachtících dravců. Ač je Bůh všudypřítomný, na vrcholech hor mívám pocit, že jsem Mu blíž. Během několikahodinového výstupu přemýšlím nad slovy žalmu 24,3: „Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? Kdo stane na jeho svatém místě?“ Hory ukážou svou krásu jen těm, kdo jsou ochotni podstoupit nepohodlí výstupu. Na Hospodinovu horu vystoupí ti, kdo podstoupí nepohodlí čistých rukou a nevinného srdce. Se zvěstováním evangelia je to podobné. Obrácení člověka uvidí jen ten, kdo podstoupí nepohodlí evangelizace.

Prosím, překonej ostych a na Alfě někoho pozvi. Vypadá to jako maličkost, ale přitom je to ta největší služba, kterou můžeme své nevěřící rodině, přátelům a známým prokázat. Pozvánky jsou k dispozici na shromážděních a u vedoucích regionů. Týden před zahájením kurzů, od 15. do 22. září pořádá česká kancelář kurzů Alfa týden modliteb za zvání hostů a za to, aby se setkali s živým Kristem. Přihlásit se můžete na stránce www.kurzylfa.cz/modlitby. Obojí je před Bohem velice cenná věc. Modlit se a pozvat. Miloš Poborský

TÝDEN MODLITEB za kurzy Alfa podruhé

Rada kurzů Alfa zve opět každého, kdo má chuť se modlit a komu není lhostejná „evangelizace národa a proměna společnosti“ k přímluvným modlitbám. V říjnu loňského roku se křesťané v Česku připojili k celosvětově probíhajícímu roku modliteb za kurzy Alfa. Mírné obavy, jak a zda se 7 x 24 hodin zaplní jednotlivými lidmi, se poměrně rychle rozptýlily. Zapojili se křesťané z nejrůznějších míst a snad ze všech denominací. Modlili se jednotlivci i větší či menší skupinky křesťanů. V obrovské rozmanitosti jsme mohli prožívat sjednocení.

Pojďme se modlit znovu! Vyhlášíme další, tentokrát ryze český Týden modliteb za kurzy Alfa.

Proběhne **15. – 22. září 2013**,

což je týden předcházející

zahájení celostátní Iniciativy kurzů Alfa

„Zveme Česko na večeri“. Opět můžeme zaplnit 8 dní, 24 hodin denně našimi modlitbami.

Bližší informace a přihlašovací formulář na adrese

<http://www.kurzylfa.cz/content/view/modlitba>

HLEDEJ DÁL

6. ROČNÍK

Pobavení, odpočinek, naděje, přátelství
- zprávy, které jsou dobré.

Festival

Dny dobrých zpráv

PONDĚLÍ 4. LISTOPADU 19:00

Dopis od táty

Divadelní společnost Kairos II

Dramatizace románového bestselleru „Chatrč“ od P.Younga.

ÚTERÝ 5. LISTOPADU 19:00

Popelka

Teátr Víti Marčíka

Netradiční pojetí tradiční pohádky pro celou rodinu.

STŘEDA 6. LISTOPADU 19:00

Iveta K & Ondra M & spol

Folkrockový recitál

ČTVRTEK 7. LISTOPADU 19:00

Eva Henychová

Folkový koncert

PÁTEK 8. LISTOPADU 19:00

Kalwich

Křesťanský rapper z Pardubic

SOBOTA 9. LISTOPADU 19:00

Maranatha Gospel Choir

Gospelový koncert

Vstupné na jedno představení: 70 Kč

Podrobné informace: www.dnydobrychzprav.cz

Všechny programy jsou v HuDi klubu Ilusion, Vinohradská 48, Praha 2 (tram 11 – stanice Vinohradská tržnice)
V prostorách divadla bude v rámci festivalu prodejní výstava obrazů a grafik Václava Lamra a Aleše Nováka.

Pořádá: Křesťanské společenství Praha (www.praha.kaes.cz), Církev bez hranic Praha (www.jinacirkev.cz), Apoštolská církev, 1.sbor Praha (www.acpraha.cz)

● OZNÁMENÍ

PRO MLÁDEŽ

kurzyalfa.cz

HLEDEJ
DÁL

Příležitost
prozkoumat smysl života

čtvrtky 26. 9. – 5. 12. 2013 v 18:00 hodin

v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8, u vchodu metra B – Palmovka, www.kspraha.cz

**EXISTUJE
BŮH?**

kurzyalfa.cz

☐ ANO
☐ NE
☐ MOŽNÁ

čtvrtky 26. 9. – 5. 12. 2013 v 18:30 hodin

v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8, u vchodu metra B – Palmovka, www.kspraha.cz

PŘÍLEŽITOST PROZKOUMAT SMYSL ŽIVOTA

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

1. 9.

KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Jirky Jelínka

Kázání: Michal Vaněk: Faktor radosti

6. 10.

KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Radky Novotné

Kázání: Lubomír Ondráček: Nové srdce

23. 9.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ

od 18:00, Na Žertvách 23, Praha 8

28. 9

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8, (další 23. 11.)

SETKÁNÍ MLÁDEŽÍ ZAČNE V TÝDNU OD 9. 9. 2013

ve sborovém domě Na Žertvách 23, Praha 8

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00

Jana Bukácková 777 614 496

jana.buckackova@email.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30

Štěpánka Bláhová 777 576 530

spetanka@seznam.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00

Michal Klesnil 737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)

Počet členů: 22/8/11

Výstup: Petr a Helena Hofmanovi s dětmi: David, Alžběta, Jan – přestup do CB Rajská Zahrada

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Modlitební: 16. 9. v 18:30 u Václavíků

Počet členů: 106/17/44

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Zůna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 49/5/21

Vstup: Jirka Bukovský

STŘED

Pastor: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business

Počet členů: 100/12/40

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 86/21/30

Vstup: Zdeněk Zárybnický

Vyřazení z evidence: Marta Šléglová

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/

Počet členů: 33/1/22

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově

Počet členů: 71/7/17

Vstup: Aneta Kovářová

Výstup: Eva Bartošová

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá I/14

Počet členů: 50/3/27

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: praha@kaes.cz

www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail

sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

